



Palček

138281/8

Ta knjižica
spada:



Clod 10 1269/1945

Kolekcija vsebuje 12
najljepših in najbolj
znanih bajk:

1. Vile
2. Pepelka
3. Zlatolaska
4. Sinja ptica
5. Trnjulčica
6. Rdečebradec
7. Princ s čopkom
8. Palček
9. Rdeča kapica
10. Obuti maček
11. Lepotica in pošast
12. Oslova koža

CHARLES PERRAULT

PALČEK

Za mladino priredil
VLADO RAPE

Izdanje
»Narodne prosvjete« Sarajevo

PALČEK

Živel je nekoč drvar, ki je imel ženo in sedem sinov. Najstarejši je imel deset let, najmlajši pa šest. Bili so zelo revni.

Ko je prišel najmlajši na svet, ni bil večji kot palec, zato se ga je prijelo ime Palček.

Ta ubogi otrok je bil pravi trpin pri hiši. Vsi so se znašali nad njim, čeprav je bil najpametnejši in najnežnejši od vseh svojih bratov. Govoril je malo, zato pa je temveč poslušal.

Prišlo je zelo slabo leto in nastala je velika lakota. Nekega večera, ko so otroci že spali, je dejal drvar ves obupan svoji ženi:

»Svojih otrok ne moreva več živeti. Ne bi jih rad videl umirati od lakote, zato sem se odločil, da jih jutri odpeljeva v gozd in jih tam pustiva. Naročil jim bom, naj delajo butare, midva pa bova skrivaj odšla, ne da bi naju videli.«

»Joj,« je zastokala drvar-ka, »kaj bi res mogel ugonobiti svoje lastne otroke? Dasi sem revna, sem njihova mati.«

Drvar ji je dopovedal in jo prepričeval toliko časa, da je uvidela, kako bi šele trpela, če bi videla svoje sinove umirati od lakote. Pristala je na možev predlog in vsa objokana legla spat.

Palček je v svoji postelji začul, da oče in mati govorita o njih, zato je potihoma vstal, se skrnil pod očetov stol in slišal vse, kar sta govorila. Drugi dan je zarana vstal, odšel k potočku in si v žepe nabral belih kamenčkov. Nato se je vrnil domov in zopet legel v posteljo. Kmalu je mati vse zbudila, morali so vsta-



ti in oditi s star-
ši po drva.

Prišli so v zelo
zarastel gozd, kjer
na deset kora-
kov niso videli drug dru-
gega. Oče je začel sekati
drevje, otroci pa so pobira-
li veje in jih vezali v bu-
tare. Ko so jih starši vi-
deli, kako vneto delajo, so
se neopazno oddaljili in od-
šli po skriti stezici proti
domu.

Čez čas so otroci opazili,
da so sami. Začeli so jokati
in klicati očeta in mater.

Palček je bil tiho in je pustil bratce, da so se drli, saj je vedel, kako bodo prišli domov. Spotoma je namreč spuščal po stezi, koder so hodili, kamenčke, ki jih je imel v žepih.

»Ne jokajte in ne bojte se ničesar! Pripeljal vas bom domov, samo za mano pojdite!« jim je slednjič rekel.

Bratci so šli za njim po isti poti, po kateri so prišli v gozd, in Palček jih je varno pripeljal domov.

Ko sta se drvar in njegova žena vrnila do domače hiše, jima je prišel na-

proti hlapec nekega gospodarja iz njihove vasi ter jima izročil deset srebrnikov, ki jima jih je bil za drva dolžan že dalj časa. Ta denar jima je rešil življenje, kajti umirala sta že od lakote. Drvarica je kupila kruha in mesa ter skuhala prav dobro večerjo. Vkljub lakoti pa ji ni teknila, ker je ves čas mislila na svoje otroke in je gotovo že več kot desetkrat jokaje rekla možu:

»Joj, joj, kaj počno zdaj najini ubogi otroci. Najbrž so jih požrli volkovi.«

Vseh sedem fantičev, ki so prav takrat prišli do do-



mačih vrat in slišali materino tarnanje, je zaklicalo:

»Tukaj smo! Tukaj smo!«
Starši so bili vsi srečni, da so imeli spet pri sebi svoje otroke. To pa je trajalo le tako dolgo, dokler niso porabili deset srebrnikov. Ko je denarja zmanjkalo, je nastopil zopet glad. Ponovno sta oče in mati sklenila, da bosta otroke pustila v gozdu, vendar jih bosta zapeljala precej dalje kot prvič.



Mali Palček je tudi ta razgovor slišal in vstal zelo zgodaj zjutraj, da bi nabral kamenčkov. Hišna vrata pa so bila dvakrat zaklenjena in tako ni vedel, kaj bi storil. Ko pa je mati dala vsakemu kos kruha za zajtrk, se je domislil, da bo lahko porabil svoj kruh namesto kamenčkov.

Drvarja sta odvela svoje otroke v najbolj zarastel gozd in jih tam pustila. Palček si ni delal skrbi, ker

je bil prepričan, da bo bratce tudi tokrat pripeljal domov s pomočjo kruhovih drobtinic, ki jih je spotoma metal na stezo; toda ptice so jih vse pojedle.

Tako so nesrečni otroci sami ostali v gozdu, tavalili okrog in se popolnoma izgubili. Nastala je noč in vleči je začel močan veter, ki jih je spravljal v grozen strah.

Palček je splezal na vrh nekega drevesa, da bi od tam morda zagledal kako pot iz gozda. Opazil je daleč v gozdu drobno lučko. Splezal je spet na tla in pe-

ljal bratce v smeri, kjer je videl luč.

Slednjič so prišli do hiše, ki je bila razsvetljena. Potrkali so na vrata in odpret jim je prišla neka postarna žena. Ko ji je Palček povedal, kako je z njimi, je zajokala in rekla:

»Joj, ubogi otroci, kam ste le prišli? Ali ne veste, da je to hiša Požeruna, ki je otroke?«

»Dobra žena,« ji je odgovoril Palček, »ako nas ne sprejmete pod streho, nas bodo požrli volkovi. Ker je že tako, vidimo raje, da nas poje vaš mož kot zveri.

Morda pa se nas le usmili, če ga boste prosili.«

Požerunova žena je upala, da bo otroke lahko skrila do naslednjega dne pred svojim možem, zato jih je spustila v hišo. Komaj pa so se malo ogreli, so zaslišali trkanje na vrata. Požerun se je vrnil. Žena je hitro skrila otroke pod posteljo in šla odpret vrata.

Ko pa je Požerun stopil v hišo, je že začel vihati nos: »Voham sveže, mlado meso. Tu nekje mora biti nekaj, za kar jaz ne vem!«

»Najbrž,« mu je rekla žena, »vonjaš tele, ki sem ti ga pripravila za večerjo.«



»Povem ti še enkrat, da voham mlado meso,« je ponovil Požerun, se dvignil in odšel naravnosti proti postelji.

»Aha! Tako bi me rada preslepila, ti ničvredna žena. Divjačina je tukaj, s katero bom postregel svojim prijateljem, ki me bodo obiskali te dni.«

Zvlekel je otroke drugega za drugim izpod postelje. Ubogi bratci so padli na kolena in ga začeli prositi usmiljenja. Bil pa je to najokrutnejši požeruh, ki sploh ni poznal milosti. Požiral jih je že z očmi in

naročal ženi, kako mu naj jih pripravi.

Vzel je velik nož in zgrabil prvega, da ga zakolje. Pa ga je pridržala žena:

»Zakaj jih hočeš umoriti ob tej pozni uri? Ali nimaš jutri dosti časa? Za sedaj imaš dovolj pripravljenega mesa: celo tele, dve ovci in in pol prašiča.«

»Prav imaš,« je dejal Požerun, »daj jim večerjo, da ne bodo shujšali in jih spravi spat!«

Dobra žena se je razveselila, da ji je uspelo za danes rešiti fantičke in jim je prinesla bogato večerjo. Bili pa so tako prestrašeni,

da se jedi sploh niso dotaknili. Požerun je večerjal z velikim tekom in meso zalival z vinom. Popil ga je kar ducat bokalov več kot navadno in mu je zato stopilo v glavo. Pijan se je zavalil na posteljo.

Požerun je imel sedem hčera, ki so tudi jedle sveže meso kot njihov oče in so morale otroke ter jim pille kri. Hodile so že zgodaj spat. Vseh sedem je ležalo v isti postelji in vsaka je imela zlato kronico na glavi. V sobi pa je bila še ena prazna, a prav taka postelja. V njo je Požerunova žena položila vseh sedem

bratcev, nato pa se je vlegla še sama k počitku.

Palček je opazil, da imajo Požerunove hčerke na glavah zlate kronice. Ker se je bal, da bi se Požerun premislil in jih pomoril še v noči, je vstal, vzel kapice svojih bratcev, potihoma stopil k Požerunovim hčerkam in jim zamenjal kronice s kapicami. Zlate kronice pa je posadil na glave svojih bratcev, tako da bi jih Požerun imel za deklice, deklice pa za dečke.



Požerun se je prebudil okrog polnoči in se odločil, da bo takoj pomoril fantičke. Sunkovito je vstal, vzel nož in v temi stopil do postelje, kjer so spali dečki. Vsi so trdno spali, le Palček je bedel. Grozno se je prestrašil, ko ga je potipal Požerun po glavi. Tedaj je divjak začutil pod prsti zlato kronico in je zamrmral: »Preveč sem pil. Lepo neumnost bi skoraj napravil.« Odšel je k postelji svojih hčera, otipal čepice bratcev in dejal: »Aha, tule so fantički!« Brez premisleka je z nožem porezal grla vsem

sedmim dekličem. Nato je odšel zopet spat.

Ko je Palček zaslišal, da je Požerun zopet zasmrčal, je hitro poklical svoje bratce in jim naročil, naj se oblečejo in gredo za njim. Tiho so izginili iz sobe na vrt in preskočili zid. Bežali so vso noč, čeprav niso vedeli kam.

Zjutraj se je Požerun prebudil in rekel ženi: »Stopi do fantičkov in mi pripravi dober zajtrk.«

Žena je šla v otroško sobo, zagledala svojih sedem hčera s porezanimi grli in padla v nezavest. Ker je ni bilo precej časa nazaj,

jo Požerun sam stopil za njo, da bi ji pomagal. Ko je zagledal grozno sliko, je za trenutek odrevenel, nato pa zakričal:

»Kaj sem storil! Maščeval bom svoje hčere in to takoj. Drago mi bodo plačali ti pritepenci!«

Ko je žena prišla k zavesti ji je rekel:

»Daj mi brž moje škornje, ki delajo sedem milj dolge korake, da ujamen prebrisance.«

Skočil je iz hiše in dirjal sem in tja po poti. Nazadnje je le našel pot, po kateri so bežali bratci, ki so bili komaj še sto korakov

od domače hiše. Zagledali so Požeruna, ki je prestopal z gore na goro in skakal čez reke, kakor bi bile majhni potoki. Palček je zagledal v bližini skalno duplino in se z bratci skrili vanjo. Požerun je bil zelo utrujen od dolge poti. Hotel je počiti in sedel je prav pred skalo, v katere duplini so se skrili dečki. Kmalu se je zle-



knil in trdno zasmrčal. Palček je naročil bratcem, naj bežijo domov, sam pa se je približal Požerunu, mu sezul škornje in si jih sam obul. Ker so bili čarobni, so se na nogi Palčka zmanjšali kot da bi bili umerjeni zanj. Stekel je do Požerunove hiše kjer je našel njegovo ženo, ki je jokala pri svojih mrtvih hčerkah, in ji rekel:

»Vaš mož je v veliki stiski. Ujeli so ga razbojniki, ki ga bodo ubili, če jim ne da vsega svojega zlata in srebra. Poslal me je k vam, da mi daste vse svoje dragocenosti, ker sicer mu bodo vzeli življenje. Rok za

odkupnino je zelo kratek, zato mi je dal svoje čarobne škornje, da bi se vrnil pravočasno.«

Žena se je močno prestrašila in takoj dala Palčku vse, kar je bilo v hiši dragocenega. Ta je ves obložen s Požerunovim bogastvom odhitel hitro domov, kjer so ga z največjim veseljem sprejeli.

Palček je osrečil vso družino. Odšel je nato na dvor, kjer ga je kralj zaradi njegovih čarobnih škornjev postavil za svojega osebnega sla.





NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

138 281⁸



030056937

COBISS ©